

umuligt at opfylde Ordene i § 8, medens dens Tanke dog i og for sig er fuldstændig klar, har Udvalgets Flertal søgt ved en foreslaaet Redaktionsforandring at veilede til dens rette Forstaaelse, nemlig ved at angive det Procentantal af Gaarde, som til de forskjellige fremfærdne Tidspunkter skal være folgt. Dette er Indholdet af Forslaget under Nr. 15, der maasse ved første Diekast kunde forekomme Thinget noget fremmed. — Endringsforslaget under Nr. 16 følger af, at man har ment her ligesom i de foregaaende Paragrafer at burde forandre Udtrykket „Eiendomme“ til „Gaardbrug“ eller „Jordbrug“.

I Forbindelse med de særlige Endringsforslag til de enkelte Paragrafer har Udvalgets Flertal derhos endnu bragt i Forslag, at §§ 7 og 8 skulle bytte Plads, saaledes at § 8, der alene angaar Fæstegods, bliver den 7de Paragraf, medens § 7, fordi den tillige angaar Selveiergods, bør blive Lovforslagets sidste Paragraf. — Flertallet har derhos under Nr. 18 foreslaaet, at de med Nomertal antydede Afdelinger af Lovforslaget skulle bortfalde. Vel kunne disse nemlig nok have nogen theoretisk Berettigelse, men det er klart, at de have saare liden praktisk Betydning, og de kunne maasse i Kraft af den gamle Regel, at Love ikke bør indeholde noget Overflødigt, vildlede. — Da Lovforslagets § 7 ogsaa har Betydning for Selveiergodset, har Flertallet endvidere ment, at dette burde udtales i Lovforslagets Titel, og det har derfor under Nr. 19 bragt en Forandring i denne Retning i Forslag, hvorved det angives, at Lovforslaget dels omhandler Raadigheden over Fæstebøndergodset, dels ophæver den Berettigelse til lange Bortforpagtninger, som de to i Titelen nævnte Love have ført med sig. Til dette Endringsforslag har den høitærede Minister stillet det Underændringsforslag, at Loven af 25de Juni 1870 ikke her skal nævnes i dens fulde Almindelighed, men kun dens 9 første Paragrafer. Den nævnte Lov indeholder nemlig en Slutningsparagraf, § 10, der giver en Multibestemmelse for Overtrædelser af Forordningen af 9de Februar 1820. Det er fuldkommen rigtigt, at det ikke har været Tanken at hæve den, ligesom den ikke bør hæves, og Inden-

rigsministerens omtalte Underændringsforslag er derfor fuldstændig begrundet.

Jeg har saaledes nu udtalt mig som Ordfører paa Udvalgets Flertals Vegne, og jeg skal endnu kun tillade mig nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til det selvstændige Forslag, som et Mindretal har fremsat, og som findes i Slutningen af Betænkningen. Den høitærede Formand kaldte det et mere indskrænket Lovforslag end Regjeringens, og det er sandt, forsaavidt det indeholder færre Paragrafer end Regjeringens og navnlig slet intet Hensyn tager til Indholdet af dette Lovforslags §§ 7 og 8. Men det er i Dvrigt i sin Virksomhed meget videregaaende, og dette er netop Grunden til, at Udvalgets Flertal ikke har kunnet slutte sig til det saaledes fremsatte Forslag. Det omhandler nemlig ikke blot Fæstegodset og foreskriver ikke blot nye Bestemmelser for Raadigheden over samme, men det giver tillige en fuldstændig Udstykningslovgivning for Selveiergodset, idet det i § 3 foreskriver, at den Afgang til at fravige Bestemmelserne i Forordningen af 3die December 1819, som denne selv hjemler, og som altid har været brugt, fremtidig kun skal kunne bruges med meget stor Begrænsning. Det vil være det høie Thing bekjendt, at Bevillingsmyndigheden i denne Retning rigtignok for Diebliffet bruges eller rettere — thi jeg tør ikke tale om for Diebliffet — i en lang Periode af vor Administration er bleven brugt i et meget vidt Omfang, og i et Omfang — dette er hele Udvalget enigt om — hvori det vistnok ikke lettelig bør finde Sted længer. Men Udvalgets Flertal har ikke vovet at, om jeg saa maa sige, improvisere en Udstykningslovgivning. Det har ikke vovet at forlade den Ramme, som Lovforslaget havde, og at indlade sig paa en Undersøgelse af Udstykningslovgivningen og Udstyknings Hensigtsmæssighed i større eller mindre Omfang i Almindelighed. Dette er, som bekjendt, en Opgave, hvis Løsning Regjeringen gennem mange Aar har stillet sig, og den er jo endnu ikke kommen paa det Nene med, hvilke Begrænsninger der bør gives i denne Retning. Det høie Thing vil ogsaa erindre, at Indenrigsministeren dog saavel her som paa andet Sted har udtalt, at der